

Hồi 17

Độc Thủ Liên Thi

H

ách Liên Thiên cười nhạt nói:

- Hạ Hầu Lam, người tưởng ta là đứa trẻ lên ba à !

Hạ Hầu Lam nói:

- Người phải hiểu rằng, nếu người không thả tam thiếu gia thì người sẽ không rời khỏi La gia được !

Hách Liên Thiên lại cười nhạt, nói:

- Ta càng hiểu rằng, nếu ta thả hấn thì huynh đệ bọn ta càng không thể ra khỏi La gia !

- Vậy người dám làm gì tam thiếu gia ?

- Vì huynh đệ của ta, tạm thời ta không dám làm gì hấn cả, nhưng Hạ Hầu Lam người cũng chẳng dám làm gì huynh đệ của ta đâu !

- Điều đó chưa chắc, La lão anh hùng có đến ba nhi tử mà người chỉ có hai huynh đệ, lấy một đổi hai cũng đáng lắm chứ, vì võ lâm thiên hạ cũng đáng lắm chứ ?

La Chấn Vũ nghe vậy thì chấn động tâm thần, lão xen vào:

- Hiền đệ, người nói đúng lắm, ta còn đến hai nhi tử, nếu thả hai tên khốn kiếp này thì võ lâm tất sẽ gặp nhiều tai họa, nhi tử của ta có thể hy sinh vì đại nghĩa, Dương nhi ...

La Thanh Dương kêu lên:

- Phụ thân, đừng lo cho hai nhi, một thân đổi lấy một đại cuộc võ lâm thì hai nhi chết cũng oanh liệt lắm !

Phụ tử La gia đều là nhân vật hào hùng, khiến ai ai cũng khâm phục !

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng khẽ gật đầu và nói:

- Hách Liên Thiên, ta đồng ý với người ...

La Chấn Vũ vội nói:

- Hiền đệ, người ...

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Lão bá, tam đệ là người thế nào ? Đem đổi hai tên khốn kiếp này thì không đáng đâu !

La Chấn Vũ cất giọng run run nói:

- Hiền đệ, La Chấn Vũ ta không phải là người không hiểu đại nghĩa, người không cần ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng lão bá đã giao cho tiểu đệ diệt toàn quyền xử lý mà ?

La Chấn Vũ cười một cách bi thương, lão nói:

- Ta hiểu là hiền đệ vì La gia, nhưng lại hãm La gia vào chỗ bất ...

Chữ “nghĩa” chưa phát ra thì Hạ Hầu Lam đã cắt lời, nói:

- Lão bá, tại hạ đã toàn quyền thì việc này lão bá không thể ...

Chàng quay sang nói với Hách Liên Thiên:

- Hách Liên Thiên, người có nghe thấy không ?

Hách Liên Thiên nói:

- Nghe rồi, nhưng ta muốn người thả người trước.

Hạ Hầu Lam nói:

- Hách Liên Thiên, Hạ Hầu Lam ta trọng lời hứa như sinh mạng, tuyệt không thể ...

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:

- Không cần biết chuyện quan hệ đến sinh tử của huynh đệ bọn ta nên ta không dám dễ dàng tin bất kỳ người nào !

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng lên, tuy nhiên chàng vẫn bình tĩnh nói:

- Hách Liên Thiên, sau khi ta thả huynh đệ của người rồi, nếu người ...

Hách Liên Thiên cắt lời, nói:

- Tất nhiên là ta sẽ lập tức phóng thích La tam thiếu gia, nếu ta đả thương hấn thì nhất định là huynh đệ bọn ta đi không được rồi !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Nói rất phải, người biết vậy thì tốt ...

Chàng định buông tay thả Hách Liên Địa ra thì đột nhiên nghe Hách Liên Thiên nói:

- Hạ Hầu Lam, Hách Liên Thiên ta không phải là kẻ hồ đồ, nếu người dám giở trò gì trên người huynh đệ ta thì đừng trách ta cũng dùng thủ đoạn như vậy đối phó La tam thiếu gia !

Hạ Hầu Lam nói:

- Đừng có lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, Hạ Hầu Lam ta không phải hạng người như vậy đâu !

Nói đoạn, chàng trở tay đẩy Hách Liên Địa tới trước, tên này lão đảo rồi xông thẳng đến trước mặt La Thanh Dương.

Hạ Hầu Lam nói:

- Hách Liên Thiên, đến lượt người đấy !

Hách Liên Thiên cười một tràng âm hiểm, hấn lắc đầu nói:

- Đừng vội, ta chỉ mời La tam thiếu gia đưa huynh đệ ta đi một đoạn đường thôi !
Mọi người nghe vậy đều biến sắc, song mục Hạ Hầu Lam xuất hiện hàn quang, chàng nói:

- Hách Liên Thiên, người dám lừa ta à ?

Hách Liên Thiên thản nhiên nói:

- Đây không thể gọi là lừa người, người thừa biết nếu ta thả La tam thiếu gia bây giờ thì huynh đệ bọn ta không thể rời La gia một bước mà !

Hạ Hầu Lam nói:

- Ta hứa một lần nữa, người thả tam thiếu gia rồi đi đi, ta tuyệt đối không ...

Hách Liên Thiên lắc đầu, nói:

- Không được, ta không thể tin người !

La Chấn Vũ quát lớn một tiếng rồi định tung người bỏ nhào tới. Hạ Hầu Lam nhanh tay lẹ mắt giữ lão ta lại, chàng nhìn về phía Hách Liên Thiên và nói:

- Hách Liên Thiên, vậy làm sao ta có thể tin được người ?

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:

- Sự thật bây giờ ngoài việc người phải tin ta ra thì chẳng còn cách nào khác !

Hạ Hầu Lam nói:

- Được, các người đi đi, nhưng nếu các người giở trò gì làm tổn hại La tam thiếu gia một sợi tóc thì dù chân trời góc bể ta cũng truy giết các người đấy, đi !

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:

- Người yên tâm, xưa nay Hách Liên Thiên ta cũng nói một là một, lão nhị, đi thôi !

Lời vừa dứt thì hần xuất chỉ điểm vào mạng sườn trái của La Thanh Dương, thân hình tam thiếu gia lắc lư rồi ngã xuống, Hách Liên Thiên liền cắp La Thanh Dương vào ngay hông rồi cùng Hách Liên Địa tung người vượt qua tường mà đi !

Khi bọn Hạ Hầu Lam lướt lên đầu tường thì thấy huynh đệ Hách Liên cắp La Thanh Dương phi như bay trong màn đêm, hiện đã ở ngoài xa trăm trượng. Đột nhiên cả hai dừng bước, thả La Thanh Dương xuống rồi lại phi thân đi tiếp !

Hạ Hầu Lam nhẹ nhõm trong lòng, chàng nói:

- Cũng không đến nỗi thất tín, chư vị dừng ở đây, tại hạ đi đón La tam đệ về !

Nói đoạn chàng tung người phi thân lướt đi như đại ưng ! Đi về trăm trượng, đối với Hạ Hầu Lam chẳng khác trong gang tấc, vì vậy trong chớp mắt chàng đã về tới nơi. Chàng vội vàng trao La Thanh Dương cho La Chấn Vũ và nói:

- Lão bá, tiểu đệ phải đi tìm manh mối đây, sợ chậm một bước là không kịp !

Chàng phất tay một cái, con bồ câu đưa thư lập tức vỗ cánh bay đi ! Hạ Hầu Lam cũng theo hướng bồ câu bay đi mà phi thân lướt đi, chớp mắt đã mất hút tung tích ...

Chim bồ câu bay cao trên bầu trời đêm, Hạ Hầu Lam lướt theo bên dưới, thủy chung vẫn bám sát theo nó. Sau khi ra khỏi thành Kim Lăng, qua Bắc Cực Các, vòng sang Huyền Võ Hồ, vượt Tử Kim Sơn xuyên Quan Âm Môn, trước mắt con bồ câu tựa như một điểm hàn tinh trong bầu trời đêm. Đột nhiên, bồ câu xếp cánh rồi chúi thẳng xuống đất, thoáng chốc đã mất dạng. Nhưng Hạ Hầu Lam đã kịp nhận biết nơi này, đó là Yến Tử Cơ !

Yến Tử Cơ là một danh lam thắng cảnh đặc biệt của Kim Lăng, ba mặt có sông bao bọc, mặt còn lại nhìn sang Bát Quái Châu Cơ là một mỏm đá lớn, vách đá thẳng đứng và nhẵn bóng như hai cánh chim yến xòe ra, hình thế như chim yến đang bay, do vậy mới có tên là Yến Tử Cơ !

Mỏm đá nhô cao khỏi mặt nước chừng bảy tám chục thước, trên đỉnh có Ngư Bi Đình, từ đây nhìn ra đại giang cuộn cuộn, gió lồng căng buồm, sau lưng là núi, trước mặt là nước, phong cảnh thật hùng vĩ vô cùng. Hạ Hầu Lam thừa biết Yến Tử Cơ căn bản không phải là nơi để ẩn ấp, và dường như không thể lấy nơi này làm sào huyệt.

Nhưng chàng lại thấy rõ ràng con bồ câu đưa thư kia đã chúi xuống Yến Tử Cơ ! Bỗng nhiên chàng nghĩ đến một nơi, đó là mười hai huyệt động dọc triền núi của Yến Tử Cơ, đây là nơi ẩn thân tuyệt vời, vừa bí mật vừa ổn thỏa ! Vừa nghĩ đến đây thì song mục của chàng cũng đột hiện hàn quang, thân hình lập tức tung lên rồi phi như bay về phía Yến Tử Cơ.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có hai bóng bạch y thấp thoáng từ trên đỉnh Yến Tử Cơ phi xuống như bay, dưới ánh trăng mờ lạnh lẽo, trông hai bóng bạch y cứ như đôi tiên nữ từ trời bay xuống. Nhưng Hạ Hầu Lam lại chấn động toàn thân, vì chàng nhận ra đó là hai mẹ con Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh.

Tuy bất ngờ và kinh ngạc nhưng phản ứng của chàng cực kỳ mau lẹ, chàng lách người qua trái rồi nấp vào sau một phiến đá. Song thật đáng tiếc là đã muộn, một giọng lạnh lạnh như chuông phá tan màn đêm tịch lặng đã cất lên, Bạch y mỹ phụ khai khẩu:

- Hạ Hầu Lam, người đến đó à ?

Hạ Hầu Lam lại rùng mình. Nhưng chàng vẫn nấp mà không động đậy !

Bạch y mỹ phụ quét mục quang nhìn một vòng rồi bật cười, nói:

- Đường đường là võ lâm thiên hạ đệ nhất, uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma chấn động giang hồ, đã dám đến đây gặp hai mẹ con ta tại đây mà lại không dám xuất đầu lộ diện, há chẳng phải ...

Hạ Hầu Lam tung mình lướt ra và cười nhạt nói:

- Hạ Hầu Lam ở đây, các hạ muốn gì ?

Bạch y mỹ phụ và Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh hơi giật mình nên vội lui lại một bước, nhưng Bạch y mỹ phụ lập tức lấy lại bình tĩnh, bà mỉm cười nói:

- Không ngờ Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma cũng sợ khiêu khích, thật là ngoài liệu đoán của người ta ...

Hạ Hầu Lam chau mày, nói:

- Nói vậy, các hạ không biết là tại hạ sẽ theo đến à ?

Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói:

- Người nhầm rồi, đừng cho rằng chỉ có người là thông minh, còn người khác đều hồ đồ ngốc nghếch, con bồ câu Tuyết Linh của ta đã lọt vào tay người thì ta biết nhất định người sẽ theo nó mà đến ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Không sai, các hạ đoán đúng rồi, bây giờ tại hạ đã tới thì sao nào ?

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:

- Như thế rất tốt, ta khỏi phải tốn công đi tìm người ...

Hạ Hầu Lam cất lời, hỏi:

- Tìm tại hạ làm gì ?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:

- Hận cũ thù mới, ta hận là không thể băm vằm người làm trăm mảnh, nghiền nát xương người ra tro cho hủ dạ !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Cái gì gọi là thù mới, cái gì gọi là hận cũ ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Ta không muốn nhắc đến hận cũ nữa, nhắc đến là ta hận không thể lôi Hạ Hầu Nhất Tu từ nơi ẩn nấp ra mà băm lão ta thành ngàn mảnh ! Còn thù mới thì ta có thể nói cho người biết, người phá hỏng đại sự của ta rồi ...

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Tại hạ phá hỏng đại sự gì ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Là chuyện của Kim Lăng La gia, tại sao người phải chọc tay vào ?

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói:

- Thì ra chuyện của Kim Lăng La gia là kiệt tác của các hạ ...

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:

- Không sai, người biết được thì tốt !

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy, tại hạ xin hỏi Kim Lăng La gia có thân thù đại hận gì với các hạ ?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:

- La Chấn Vũ không có thù hận gì với ta, nhưng lão ta không nên là thân thuộc với Hạ Hầu Nhất Tu !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nói vậy, phàm người nào có quan hệ với tiên sư thì đều bị các hạ liệt vào hàng đáng bị giết hại ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Người cũng khá thông minh đấy, biết vậy thì tốt !

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:

- Các hạ định làm gì đối với La gia ?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:

- Rất đơn giản, binh khí của ta chẳng cần nhuộm máu, trước tiên mượn tay võ lâm thiên hạ trừ đi Kim Lăng La gia, sau đó lại chờ cơ hội quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ !

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:

- Nói vậy, các hạ đâu chỉ đơn thuần là báo thù !

- Đương nhiên ta còn muốn xưng bá thiên hạ, lãnh đạo võ lâm !

- Dĩ tâm quả nhiên không nhỏ, thế các hạ và tiên sư rốt cuộc có thù hận gì ?

- Người đi mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu, tự nhiên lão ta sẽ nói cho người biết !

- Chẳng phải tại hạ đã nói là tiên sư đã khứ thế rồi sao ?

- Ta không tin !

Hạ Hầu Lam chau mày, nhưng chàng lại thản nhiên nói:

- Các hạ không tin thì thôi vậy, tại hạ xin hỏi, thế Kim Lăng Đồng gia có thù hận gì với các hạ ? Lẽ nào Đồng gia cũng có quan hệ với tiên sư !

Bạch y mỹ phụ gật đầu, nói:

- Không sai !

Hạ Hầu Lam nghe vậy thì sửng người, chàng nói:

- Chẳng phải các hạ luôn phủ nhận, kẻ giết hại gần trăm mạng của Đồng gia không phải là các hạ đó sao ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Dù sao thì cũng không giấu mãi được, sớm muộn gì rồi người cũng sẽ biết, chi bằng thừa nhận quách cho xong.

- Nói rất hay ! - Hạ Hầu Lam nói - Nói vậy kẻ bắt cóc Đồng cô nương cũng là các hạ ?

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:

- Hiện tại cô ta đang ở bên ta đó !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Chẳng phải các hạ nói cô ta là nữ nhi Bạch Tố Trinh của các hạ sao ?

Bạch y mỹ phụ lại thản nhiên nói:

- Đó là chuyện sau khi cả nhà Đồng Thiên Hạc bị sát hại, còn bây giờ cô ta kêu bằng Bạch Tố Trinh.

Hạ Hầu Lam như người đang ở giữa chín tầng mây, chàng ngạc nhiên nói:

- Tại hạ chẳng hiểu gì cả, Đồng cô nương sao có thể nhận kẻ thù của mình làm mẹ ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Ta không muốn nói nhiều về ân oán nhân quả bên trong chuyện này, ngày sau người sẽ tự hiểu !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng tại hạ muốn biết ngay bây giờ ...

Bạch y mỹ phụ trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cũng có thể, chỉ cần một biện pháp ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, hỏi:

- Biện pháp gì ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Sau khi người tự điểm tàn huyết, bằng không thì người đi mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu, lão ta biết đấy !

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Cả hai đường này đều đi không thông, tại hạ muốn hỏi các hạ thôi !

Bạch y mỹ phụ cười nhạt nói:

- Trừ phi người có thể khống chế được ta, bằng không người chỉ đành chọn một trong hai đường đó !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Các hạ cho rằng tại hạ không thể chẳng ?

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:

- Bản thân người phải biết sức mình được bao nhiêu chứ ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Vậy chờ lát nữa thử qua rồi hãy nói, bây giờ tại hạ lại hỏi các hạ, các hạ biết thi triển Nhất Tàn Chỉ à ?

Bạch y mỹ phụ gật đầu thừa nhận:

- Đương nhiên, nếu không thì làm sao ta có thể giá họa cho người ?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nói:

- Tại hạ rất kỳ quái, làm sao các hạ biết thi triển Nhất Tàn Chỉ ?

Bạch y mỹ phụ cười cười, nói:

- Điều này cũng đáng để người kinh ngạc, kỳ quái sao ? Người muốn biết không ?

- Tất nhiên là muốn biết !

- Rất đơn giản, vẫn hai con đường đó, tùy người chọn !

- Vẫn đi không thông, tại hạ muốn nghe các hạ nói thôi !

- Vậy thì đành chờ lát nữa người không chế được ta rồi hãy tính !

- Cũng được, tại hạ hỏi tiếp, Tứ Đại Hộ Pháp của Lý Thiên Huyền cũng do các hạ giết ?

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:

- Ta nghĩ rằng người hỏi hơi thừa đấy !

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Tại hạ lại lấy làm kỳ quái, các hạ đã tự giết Tứ Đại Hộ Pháp của Lý Thiên Huyền thì tại sao lão ta lại có thể ...

Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói:

- Muốn hiểu sự huyền ảo trong chuyện này thì người cũng phải chọn một trong hai con đường đó !

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Thôi được, chúng ta gom cả ba làm một, thế hiện tại Thượng Quan cô nương đang ở đâu ?

Bạch y mỹ phụ trở tay chỉ ra phía sau và nói:

- Đang ở trong thạch động dưới Yển Tử Cơ, ở đó còn có một vị bằng hữu của người đấy !

Hạ Hầu Lam sống người, chàng vội hỏi:

- Các hạ nói là ai ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Là kẻ phá hoại đại sự của ta, là lão trọc đáng chết đó chứ còn ai nữa ?

Hạ Hầu Lam không khỏi kinh ngạc - Cuồng hòa thượng đang ở đây sao, nếu vậy thì nhất định lão cũng đang bị giam cầm ! - Nghĩ đoạn, chàng buột miệng hỏi:

- Cuồng hòa thượng cũng đang ở trong thạch động à ?

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng gật đầu, bà ta nói:

- Không sai, nếu không tin thì người có thể xuống đó mà xem.

Hạ Hầu Lam nói:

- Tất nhiên là tại hạ phải xuống xem thử rồi, nhưng lão ta cũng bị các hạ cầm giữ à ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Lại hỏi thừa một câu, lẽ nào ta mời lão ta đến làm khách, hoặc giả bạn thân của lão ta cam tâm tình nguyện đến làm tù nhân của ta ?

Hạ Hầu Lam gật đầu mỉm cười, nói:

- Nói cũng phải, vậy lão ta lọt vào trong tay các hạ khi nào ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Sau khi chia tay với người ở Ngũ Hà !

Tưởng rằng Cuồng hòa thượng chạy đi đâu, thì ra lão ta đã lọt vào tay Bạch y mỹ phụ thần bí quỷ quyết này, nói vậy kẻ mưu hại Hạ Hầu Lam có lẽ không phải Cuồng hòa thượng rồi ! Trong chớp mắt, những hình ảnh thấy được dưới Hồng Trạch Hồ hiện ra trong đầu Hạ Hầu Lam, chỉ có hỏi chính Cuồng hòa thượng mới hiểu rõ được chuyện này, mới giải thích được nghi vấn này !

Hạ Hầu Lam muốn tung người phóng đi ngay nhưng trong tích tắc đó linh cơ đột hiện, chàng kiểm chế thân hình và nói:

- Theo lẽ thường, các hạ tuyệt không thể nói toạc cho tại hạ biết mọi chuyện một cách dễ dàng như vậy, càng không thể nói cho tại hạ biết nơi Thượng Quan cô nương bị giam, huống hồ là kèm theo Cuồng hòa thượng ...

Bạch y mỹ phụ gật đầu cắt lời, nói:

- Người không hổ là nhân vật cao minh, đương nhiên là ta có dụng ý !

Hạ Hầu Lam hỏi:

- Có thể nói cho tại hạ nghe không ?

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:

- Chẳng có gì là không thể, ta muốn dùng hai người đó làm mồi dụ người cắn câu rồi giam người tại đây cùng hai người đó. Chờ ta thu thập La gia và võ lâm thiên hạ xong thì sẽ trở lại xử lý các người !

Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ tự nói âm mưu như vậy là ...

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:

- Điều đó cũng chẳng có gì lạ !

- Ta nắm chắc là người tất sẽ cắn câu !

Hạ Hầu Lam cười, nói:

- Vậy sao ? Sao các hạ biết ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Vì nếu người bỏ mặc không quan tâm đến hai người đó thì đối với ta, hai người đó chẳng có chút giá trị gì để nói, đã vậy thì ta còn lưu giữ hai người đó làm gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ cho rằng tại hạ không thể không cứu hai người đó ?

Bạch y mỹ phụ nói:

- Đương nhiên ! Ta còn cho rằng, tuyệt đối người không dám có chút chậm trễ !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nói vậy, nếu tại hạ giải nguy cho La gia xong rồi trở lại là không kịp à ?

- Không sai, nhưng ta đoán chắc là người tuyệt đối không thể làm như vậy !

- Nếu tại hạ cứu hai người đó rồi, đi cứu La gia thì sao ?

- Hừ, chỉ cần người xuống thạch động dưới Yến Tử Cơ thì tuyệt đối không thể thoát ra được.

- Vậy thì tại hạ phải thử xem rồi mới biết !

Nói đoạn, chàng tung người phóng thẳng về phía Bạch y mỹ phụ ! Chàng nhanh nhưng Bạch y mỹ phụ cũng không chậm, giữa lúc thân hình chàng vừa động thì Bạch y mỹ phụ đã lôi ái nữ của bà ta, hai thân hình cùng ngã ngửa ra sau rồi rơi xuống vách núi ! Khi Hạ Hầu Lam lướt đến chỗ hai mẹ con Bạch y mỹ phụ vừa đứng thì chàng đã nghe tiếng nước sông vỗ rào rạt vào vách đá, dưới Yến Tử Cơ nước chảy cuộn cuộn với sóng bạc, song chẳng thấy tung tích hai mẹ con Bạch y mỹ phụ đâu cả !

Hạ Hầu Lam thừa biết là hai mẹ con bà ta đã chui vào mười hai thạch động, đồng thời chàng cũng biết rõ nơi đó cực kỳ hiểm ác, nhưng đúng như lời Bạch y mỹ phụ nói, chàng không thể không cứu hai người đó trước, và cũng không dám có chút chậm trễ ! Tuy nhiên, chàng không lập tức xuống ngay, chàng đứng bên trên để khí vận công rồi nói:

- Hòa thượng, lão có dưới đó không ?

Chàng muốn thử xem những lời Bạch y mỹ phụ nói là thật hay giả !

Nào ngờ, lời vừa dứt thì lập tức có tiếng bên dưới truyền lên:

- Thí chủ, là người phải không ?

Đúng là giọng của Cái Bang không sai ! Hạ Hầu Lam mừng rỡ, chàng vội nói:

- Hòa thượng, là tại hạ !

Cuồng hòa thượng lại kêu lên:

- A di đà Phật !

- Nếu người không đến thì có lẽ hòa thượng ta chết rũ xương ở đây thôi. Mau xuống đây, nhớ đề phòng ám toán đấy !

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Hòa thượng yên tâm, tại hạ tự biết mà !

Hiện tại chàng thừa biết đây là mỗi nhử nhưng cũng phải xuống mà nuốt thôi !

Lời vừa dứt thì chàng tung người lên, nhắm chuẩn tảng đá nhô ra ngoài rồi phi thân hạ xuống. Đương nhiên đối với chàng động tác này dễ như trở bàn tay, nhưng điều khiến chàng bất ngờ là chẳng có chút ám khí nào cả !

Không những chẳng có chút ám toán nào mà một chút động tĩnh cũng không có ! Lúc này, nơi này là thời điểm và điểm tuyệt nhất nếu muốn ám toán Hạ Hầu Lam, vì lúc này trời tối gió lớn trăng sáng mờ mờ, nước sông lại rào rạt bên tai, nếu có ám toán thì rất khó phát giác. Đáng tiếc là Bạch y mỹ phụ đã bỏ qua thời cơ tốt như vậy ! Có lẽ bà ta đã có dự đoán khác !

Hạ Hầu Lam đứng trên phiến đá ngầm vận công kiểm tra thân thể một lúc rồi quét mục quang nhìn vào mười hai huyệt động tối mờ mờ, đột nhiên chàng lên tiếng:

- Hòa thượng, lão đang ở trong động nào ?

Giọng Cuồng hòa thượng lại vang lên nhưng lại như truyền ra từ mười hai thạch động:

- Thí chủ, người đang đứng trên phiến đá phải không ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Không sai, hòa thượng ...

- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Người phải đứng cho vững đấy, bên dưới sông sâu sóng cao, đá bên dưới cũng có thể đâm toạc thân người, một khi sẩy chân rơi xuống là thành thiên cổ hận, đừng vì hòa thượng ta mà thêm tội nghiệt ...

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Đừng phí lời, hòa thượng, rốt cuộc lão ở thạch động nào ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Thí chủ nhìn qua hướng nam xem có cửa động nào lớn không ?

Hạ Hầu Lam ngược nhìn qua hướng nam, quả nhiên là có một cửa động lớn nhất, chàng liền nói:

- Có đấy, hòa thượng !

Cuồng hòa thượng nói:

- Đó kêu bằng Ngọc Hoàng Các trong các có Cổ Động Thiên, hòa thượng ta đang ở trong Cổ Động Thiên.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủ Liêm Động động thiên, hòa thượng, lão thành Mỹ Hầu Vương rồi ! Chờ đó, tại hạ đến ngay đây !

Nói đoạn, chàng tung người lướt ngang, hướng về cửa động lớn nhất ở phía nam mà bỏ vào.

Vừa rồi, chàng đứng cả nửa ngày trên phiến đá mà chẳng có mũi ám khí nào, bây giờ vừa định hạ chân xuống cửa động thì đột nhiên có tiếng quát từ trong động phát ra:

(mất 2 trang)

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, đừng phí lời, tại hạ vào đây, lão lên tiếng chỉ đường cho tại hạ nhé !

Lời vừa dứt thì chàng lắc người tiến vào thạch động thâm sâu và tối mò mò ! Hình thể thạch động này quanh co khúc khuỷu, tối đến độ ngửa bàn tay không thấy ngón, dù có Cuồng hòa thượng lên tiếng chỉ đường nhưng Hạ Hầu Lam phải mất khá nhiều thời gian mới tìm tới địa điểm !

Nơi này có ánh đèn, nhờ ánh đèn nên có thể thấy nơi này đã là chỗ tận cùng của thạch động, nhưng ở nơi tận cùng đó lại có hai cánh cửa đã nửa khép nửa mở. Giọng nói của Cuồng hòa thượng phát ra từ sau hai cánh cửa đá đó ! Nhìn lại lên cửa đá vuông vắn thì thấy có ba chữ nằm ngang: Cổ Động Thiên !

Hạ Hầu Lam liền nói:

- Hòa thượng, tại hạ đến đây !

Giọng Cuồng hòa thượng từ trong phát ra:

- Hòa thượng ta nghe rồi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu tại hạ bước vào thì cánh cửa đá này sẽ lập tức đóng ngay lại, lão có tin không ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Tất nhiên là hòa thượng ta tin !

- Hòa thượng, lão không thấy cô ta à ?

- Thí chủ, người nói “cô ta” nào ?

- Hòa thượng, lão còn giả vờ hồ đồ làm gì ?

- À, thì ra là người muốn nói đến người trong tim mình, hòa thượng ta có nhìn thấy, nhưng tính thời gian thì phải là tối hôm qua, còn hôm nay từ sáng đến giờ hòa thượng ta không thấy cô ta nữa !

Hạ Hầu Lam vội hỏi:

- Hòa thượng, vậy cô ta ở đâu ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Mười hai động thông với nhau, động nào cũng có chỗ giam người, nhưng không phải là dễ tìm.

Hầu Hạ Hầu Lam chau mày, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Cuồng hòa thượng lại nói:

- Thí chủ, lẽ nào người muốn cứu cô ta trước rồi mới cứu ta ?

Hạ Hầu Lam nhướng mày lên và nói:

- Hòa thượng, cứu lão trước cũng vậy thôi !

Cuồng hòa thượng bật người, nói:

- Thế mới là bằng hữu tốt, người đã nói vậy thì hòa thượng ta cũng chẳng ngại cho người biết, nếu người không cứu ta trước thì cả đời này cũng đừng mong tìm được cô ta !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy nghĩa là sao ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Người cứu ta trước thì hòa thượng ta mới dẫn đường cho người được chứ !

Hạ Hầu Lam thất cười, chàng nói:

- Nói rất phải, hòa thượng, tại hạ phải vào đây !

Nói đoạn, chàng đưa tay định đẩy cửa đá.

- Khoan đã, thí chủ !

Đột nhiên Cuồng hòa thượng khế kêu lên:

- Người có nắm chắc là thoát được không ?

Hạ Hầu Lam thu tay lại và nói:

- Hòa thượng, lão hỏi điều này làm gì ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta tâm huyết pháp phùng, bấm tay nhắm tính, cảm thấy trong chuyện này có gian trá !

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Không sai, hòa thượng, vừa rồi Bạch y mỹ phụ đã nói cho tại hạ biết, bà ta muốn dùng hai người bọn lão làm mồi dụ tại hạ cắn câu mắc lưới !

- Đúng vậy ! - Cuồng hòa thượng nói - Nếu không thì làm sao bà ta để người vào đây dễ dàng như vậy ? Thí chủ, theo hòa thượng ta thấy thì người không thể vào trong cửa đá này, một khi vào sẽ vĩnh viễn ra không được đó !

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ biết, nhưng hòa thượng, còn lão thì sao ? Tại hạ không thể không cứu hai người !

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta cũng biết, nhưng nếu người không cắn câu thì vị nữ bồ tát đó sẽ phải thi triển sát thủ, tiền hòa thượng ta về tây thiên cực lạc, hòa thượng ta được ứng kiếp trong “Phúc Địa - Động Thiên” này cũng là một khoái sự. Chỉ có điều, người trong lòng của người ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Hòa thượng, đừng nói nữa, tại hạ không phải hạng người thấy chết không cứu, huống hồ giữa lão và tại hạ còn có bốn chữ bằng hữu thâm giao ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Tuy nói như vậy nhưng người ...

Ngừng giây lát, lão nói tiếp:

- Hòa thượng ta sao có thể lôi thêm một người sau lưng trước khi chết, hòa thượng ta gánh không nổi phần tội nghiệt này đâu !

Hạ Hầu Lam cười một tràng hào sảng rồi nói:

- Hòa thượng lão biết tại hạ có đến mấy mạng mà. Có câu: “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc”, tại hạ đã qua một lần đại nạn thì lần này chưa chắc phải chết ! Hòa thượng, tại hạ phải vào đây !

Lần này không chờ Cuồng hòa thượng lên tiếng, chàng lách người tiến vào cửa hang đá !

Vừa qua khỏi thạch môn thì quả nhiên nghe “ầm” một tiếng, hai cánh cửa đá lập tức đóng sầm lại !

Nghe giọng của Cuồng hòa thượng vang lên:

- A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi, lần này hòa thượng ta chết chắc rồi, nhưng có lẽ không thể nào lên được Tây Thiên cực lạc ! Thí chủ, người hại người không ít đấy.

Hạ Hầu Lam không quan tâm đến chuyện hai cánh cửa đá sau lưng đóng chết lại, vì chàng đã đoán trước sẽ như vậy, chàng ngược mắt nhìn lên thì thấy phía trước đèn đóm sáng choang, dưới ánh đèn soi chiếu là một thần diện nho nhỏ, trên đỉnh nhẵn bóng, tứ phía cũng nhẵn bóng !

Trên đỉnh thần diện có ba chữ sơn son nằm ngang: Ngọc Hoàng Các ! Trước thần diện có một chiếc thạch kỷ, hai trụ đá có rồng cuốn, Cuồng hòa thượng bị trói chặt tay chân vào trụ đá bên trái. Nhưng đây trói chỉ là một loại dây thừng bình thường. Một sợi dây thừng như vậy có thể giữ chân được vị phong trần đệ nhân kia sao ?

Hạ Hầu Lam đang kinh ngạc, định khai khẩu thì phía sau tượng đá vị Ngọc Hoàng Đại Đế truyền ra giọng nói lạnh lùng của Bạch y mỹ phụ:

- Hạ Hầu Lam, cuối cùng thì người cũng cắn câu rồi !

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng định khai khẩu thì Cuồng hòa thượng đã lên tiếng trước:

- Thí chủ, đừng phát tác, đó chỉ là một kẻ hờ bằng đầu quyền thôi, bên kia là một vách đá dày, người không làm gì được bà ta đâu !

Bạch y mỹ phụ lại cười nhạt, nói:

- Đại hòa thượng nói rất đúng, Hạ Hầu Lam, người hãy bình tâm tĩnh khí nghe ta nói đây !

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Các hạ, tại hạ nghe đây !

Bạch y mỹ phụ cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Trước tiên ta muốn nói cho người biết, người trong tim người đã được giam ở một nơi bí mật cách đây trăm dặm rồi, không còn trong mười hai thạch động này ...

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, nhưng chàng liền bình thản nói:

- Người thật xảo trá, ta mắc lừa người rồi !

Bạch y mỹ phụ nói:

- Thứ đến ta mời người bồi tiếp vị hòa thượng này, chờ ta thu thập La gia và võ lâm thiên hạ xong, ta sẽ trở lại nói chuyện lâu hơn với chư vị. Xin cáo biệt !

Lời dứt thì mọi thứ lập tức trở nên yên tĩnh ! Hạ Hầu Lam lắc đầu gượng cười.

Cuồng hòa thượng nói:

- Thí chủ, xem ra vị nữ bồ tát này không những lừa người mà lừa luôn cả hòa thượng ta, bây giờ nghĩ lại, khi hòa thượng ta thấy Thượng Quan cô nương cũng chính là lúc cô ta bị đưa đi !

Hạ Hầu Lam nhìn kỹ lại thấy Cuồng hòa thượng từ đầu đến chân đều tề chỉnh như thường, tăng y đã không thấy chỗ nào rách nát mà người cũng chẳng có gì tiêu tụy. Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Hòa thượng, lão bị giam ở đây bao lâu rồi ?

Cuồng hòa thượng chậm rãi lắc đầu, nói:

- Chưa bao lâu, chẳng qua là bốn năm ngày thôi !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Có lẽ lão rất mãn nguyện ?

Cuồng hòa thượng cũng cười cười, nói:

- Đói thì có thịt ăn, khát thì có rượu uống. Ngoài chân tay không thể cử động ra thì hòa thượng ta cảm thấy có phần thoải mái hơn thường ngày.

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn vào chân tay Cuồng hòa thượng và nói:

- Hòa thượng, sợi dây cốn con này ...

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Người nhìn không ra sao ? Tâm địa vị nữ bồ tát này quả là tàn độc, bà ta đã khống chế huyết đạo của hòa thượng ta rồi đừng nói là sợi dây thừng này, dù là sợi dây nhỏ hơn thì hòa thượng ta cũng chẳng biết làm thế nào !

Hạ Hầu Lam mỉm cười và bước lại, chàng dùng tay cắt đứt sợi dây thừng mở trói rồi sau đó giải huyết cho Cuồng hòa thượng. Cuồng hòa thượng liền vươn tay duỗi chân và nói:

- Bây giờ tốt rồi ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Hòa thượng bớt cuồng điên lại đi, nghĩ biện pháp ra khỏi nơi này là quan trọng.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Đừng vội, cũng bớt phí cân não đi, đời này kiếp này ngoài vị nữ bồ tát đó nường ngọc thả ra thì chúng ta đừng mong ra khỏi nơi này !

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng hỏi:

- Hòa thượng, thật không ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Lẽ nào hòa thượng ta không muốn ra khỏi nơi này ? Người cho rằng hòa thượng ta thích nơi này lắm chăng ?

Hạ Hầu Lam cảm thấy cõi lòng trầm xuống, chàng im lặng không nói gì.

Cuồng hòa thượng cười ha ha rồi nói:

- Thí chủ, đã đến thì tất sẽ an, dù sao thì chúng ta cũng ra không được rồi. Sao không thư thái tâm trí một chút, ngồi xuống đây nói những chuyện sau khi cách biệt ?

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Hòa thượng, lão không biết đấy thôi, cá nhân tại hạ bị khốn ở đây là chuyện nhỏ, nhưng vì tại hạ bị nguy khốn mà Kim Lăng La gia và võ lâm thiên hạ bị lâm nguy mới là chuyện lớn.

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta đã biết đại khái chuyện này rồi, dù người có lo lắng vội vàng cũng chẳng ích gì, nào nào, ngồi xuống chúng ta nói chuyện khác thôi !

Sự thực quả là như vậy, dù Hạ Hầu Lam lo lắng và nôn nóng đến mấy cũng chẳng ích gì, chàng khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống đất, Cuồng hòa thượng cũng ngồi xếp bằng đối diện với chàng ! Sau khi an tọa thì Cuồng hòa thượng nói:

- Từ khi hòa thượng ta bị nữ bồ tát đó giam giữ thì đã thấy không ít chuyện, thí chủ nghe nói suýt chút nữa người bị chết trong Hồng Trạch Hồ ...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Đừng nhắc thì hơn, nhắc đến là tại hạ muốn tìm hòa thượng lão thanh toán, lão đã hại tại hạ quá nhiều ...

Cuồng hòa thượng lắc đầu mỉm cười, nói:

- A di đà Phật, ngàn vạn lần thí chủ chớ nghĩ oan cho người tốt, hòa thượng ta chỉ nghĩ cho thí chủ người và người trong tim người, nếu không vì hai các người thì ...

Hạ Hầu Lam khoát tay, cắt lời nói:

- Hòa thượng, lão đã biết đại khái chuyện ở Hồng Trạch Hồ rồi phải không ?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Hòa thượng ta nghe được không ít, chỉ không biết là đã toàn bộ hay chưa ?

Hạ Hầu Lam bèn thuật đại khái một lượt chuyện ở Loạn Thạch Sơn, cuối cùng chàng nói:

- Hòa thượng, lão có biết Lam y lão nhân đó là ai không ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Hòa thượng ta chỉ nghe bọn chúng xưng là lão chủ nhân. Nhưng lại không biết lão ta là ai. Theo hòa thượng ta thấy thì lão ta có lẽ là trượng phu của vị nữ bồ tát kia !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Hòa thượng, lão nói hai người bọn họ là phu thê chẳng ?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Không sai, phải như vậy thôi !

Hạ Hầu Lam trầm mặc hồi lâu rồi nói:

- Hòa thượng, lão biết tại hạ cảm thấy lam y lão nhân đó giống ai không ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta chưa gặp lão ta thì làm sao ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Tại hạ cảm thấy lão ta giống Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên !

Cuồng hòa thượng trừng mắt nói:

- Thí chủ, người chớ đẩy hòa thượng ta xuống mười tám tầng địa ngục âm Công Tôn Yến, vĩnh viễn không thể ...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Hòa thượng, tại hạ chỉ cảm thấy giống ...

Cuồng hòa thượng gất lên:

- Sao người không nói lão ta giống chính người ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng lại động sân si rồi. Nhưng thực ra lão ta cứ như là chính tại hạ !

Cuồng hòa thượng ngẩn người, lão ngạc nhiên hỏi:

- Thí chủ, nói vậy nghĩa là sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đối với Hầu Thông Hải, lão ta rõ như lòng bàn tay, chẳng phải là như chính tại hạ sao ?

Cuồng hòa thượng lạnh lùng nói:

- Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, theo hòa thượng ta thấy, nếu lần sau gặp lại thì thí chủ chết chắc rồi. Hòa thượng ta ...

Hạ Hầu Lam nhướng mày, Cuồng hòa thượng vội đổi giọng nói:

- Thực ra, chuyện lão ta hiểu rõ người như lòng bàn tay, nói toạc ra là không đáng một xu !

Hạ Hầu Lam à một tiếng và nói:

- Hòa thượng, lẽ nào lão đã biết ?

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục, lão lạnh lùng nói:

- Nếu hòa thượng ta không biết thì đâu dám khoa trương khoác lác như vậy ?

Hạ Hầu Lam chú mục nhìn đối phương và nói:

- Vậy hòa thượng nói thử xem ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, vẫn với giọng lạnh lùng, lão nói:

- Hòa thượng ta không dám nói !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên, chàng buột miệng nói:

- Cái gì, lẽ nào lão sợ ...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:

- Hòa thượng ta chỉ sợ lại rơi vào một chữ “giống” nữa thôi !

Hạ Hầu Lam bật cười, nói:

- Thì ra hòa thượng lão vẫn còn tức giận ? Hòa thượng, người xuất gia làm đệ tử phật môn mà sao sân si còn lớn như vậy ? Đừng để tại hạ phải nguyên rửa lão một lần nữa, nói đi thôi !

- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Kỳ thực chẳng cần hòa thượng ta nói, người là đương kim đệ nhất kỳ tài, chỉ hơi động não một chút là không khó hiểu được sự huyền ảo trong chuyện này !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, tại hạ biết là có lúc tại hạ không bằng lão ...

- Đừng có vỗ mông ngựa nữa ! - Cuồng hòa thượng trừng mắt quát khế - Có lúc hòa thượng ta không ăn ba thứ này đâu, uống cho người là đệ nhất kỳ tài, nghe đây ...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Hòa thượng, tại hạ đã rửa tai chờ nghe đây !

Cuồng hòa thượng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi lên giọng hỏi:

- Hòa thượng ta hỏi người, vị nữ bồ tát đó biết Nhất Tàn Chỉ phải không ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không sai, bà ta đã thừa nhận !

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:

- Nhất Tàn Chỉ là thần công tuyệt kỹ độc môn, đâu phải bất kỳ ai cũng có thể thi triển ?
Vị nữ bồ tát đó biết thi triển công phu này thì biểu thị cho điều gì ?

Hạ Hầu Lam chau mày:

- Biểu thị rằng, bà ta tất có quan hệ sâu xa với tiên sư !

- Thế mới là đệ nhất kỳ tài !

Cuồng hòa thượng nói tiếp:

- Bà ta có quan hệ sâu xa với Hạ Hầu tiên bối thì lẽ nào không hiểu rõ người ? Bà ta đã hiểu rõ người thì tự nhiên lão kia cũng hiểu rõ người như lòng bàn tay.

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng nói:

- Hòa thượng, sao lại nói vậy ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Xem ra con người của người tăng lên không được rồi, vừa tăng người một câu thì đã hồ đồ trở lại, thí chủ, người quên rằng tám phần mười lão đó là trượng phu của bà ta !

Hạ Hầu Lam bật cười, chàng gật đầu nói:

- Đúng, hòa thượng, xem ra có lúc đích thị là tại hạ không bằng lão !

Cuồng hòa thượng nói:

- Người lại tăng bốc hòa thượng ta rồi ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Hòa thượng, theo tại hạ biết thì tiên sư không thể cùng bà ta ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Người biết cái gì chứ ? Người biết bà ta là ai không ?

Hạ Hầu Lam nhìn lão với ánh mắt nghi hoặc. Chàng hỏi:

- Hòa thượng, không lẽ lão biết bà ta là ai ?

- Đương nhiên !

- Vậy lão nói xem bà ta là ai ?

- Người có nghe bốn chữ “La Sát phu nhân” chưa ?

- Hòa thượng, không lẽ bà ta là Ngân Khô Lâu Bạch Như Băng - từng uy chấn võ lâm năm xưa ?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Xem ra kiến văn của người cũng không hẹp

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Thảo nào tại hạ khó địch nổi công lực của bà ta, thì ra bà ta là ...

Đột nhiên chàng đổi giọng, nói:

- Hòa thượng, sao trước đây không nghe lão nói ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta cũng chỉ mới biết hai ngày nay thôi !

Hạ Hầu Lam truy vấn:

- Làm thế nào lão biết được ?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:

- Nói ra chẳng đáng một xu, hòa thượng ta nghe lén đấy !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Thì ra là vậy ...

Bỗng nhiên chàng đổi giọng nói tiếp:

- Nhưng làm sao bà ta lại có quan hệ sâu xa với tiên sư ?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:

- Người chỉ biết bà ta là La Sát phu nhân Bạch Như Băng, nhưng e rằng người không biết vị La Sát phu nhân Bạch Như Băng này lại có một đoạn tình cảm với Hạ Hầu tiên bối ?

Hạ Hầu Lam sững người, nhưng chàng liền quát khế:

- Hòa thượng, lão chớ nói lung tung !

- Hòa thượng ta chẳng hề nói lung tung chút nào, đây cũng là điều ta nghe được, tin hay không tùy người, nếu người không muốn nghe ...

- Được, hòa thượng lão nói đi !

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:

- Hòa thượng ta biết thế nào người cũng muốn nghe mà ! ...

Lão hắng giọng rồi nói tiếp:

- Bấm đốt ngón tay mà tính thì vị La Sát phu nhân Bạch Như Băng này cũng phải gần ngũ tuần rồi. Tuy đã có tuổi nhưng phong vận vẫn còn, bây giờ như vậy thì năm xưa đủ biết điểm tuyệt như thế nào ...

Hạ Hầu Lam không nhịn được nên xen vào:

- Hòa thượng nói nghiêm túc đi !

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta đang nói nghiêm túc đấy chứ, cây từ gốc mọc lên, chuyện cũng phải nói từ đầu, nếu cắt cỏ bỏ chỗ này chỗ nọ thì há có thể hiểu biết sự việc ? Còn nếu người không muốn nghe thì thôi vậy ...

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Hòa thượng, đừng làm bộ làm tịch với tại hạ !

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:

- Vậy thì hãy yên lặng mà nghe, chớ xen vào ...

Ngưng lát, lão nói tiếp:

- Sự điểm tuyệt của La Sát phu nhân Bạch Như Băng phải nói là tiền vô cố nhân, hậu vô lại giả, nhưng bà ta đẹp tựa đào lý, song lại lạnh lùng như băng sương, coi nam nhân trong thiên hạ như cỏ rác, chẳng bao giờ để mắt đến. Thực ra, điều đó cũng khó trách, ai bảo trời sinh bà ta dung mạo khuynh thành khuynh quốc, lại thêm tuyệt nghệ uy chấn võ lâm, tu mi nam tử đều khiếp phục ...

Lão lắc đầu và nói tiếp:

- Nhưng quái lạ, có một năm, trong lúc vô ý bà ta gặp phải Hạ Hầu tiên bối, vừa gặp là xiêu lòng, thâm tình vô hạn, tự phát mà không thể khắc chế, cứ như ... cứ như người trong tim người đối với người vậy ...

Hạ Hầu Lam vừa trờng mắt thì Cuồng hòa thượng vội nói:

- Thế nào, không muốn nghe nữa chẳng ?

Hạ Hầu Lam thở dài, nói:

- Hòa thượng, cứ cho là lão lợi hại !

- Không dám !

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:

- Muốn nghe thì ngoan ngoãn bế khẩu lại mà lắng nghe ...

Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Người nên biết, điều đó cũng khó trách, đương thời Hạ Hầu tiên bối là một thiếu niên chính trực, võ nghệ cao cường, nhân phẩm tuyệt luân, điều này người còn rõ hơn hòa thượng ta nên ta không cần nói nhiều ...

Lão gật đầu, nói tiếp:

- Lễ thường Long phối Phụng, đây phải là một đôi tuyệt mỹ, thiên sinh địa tạo, mỹ mãn lương duyên. Nào ngờ Hạ Hầu tiên bối lại khiến người ta thất vọng, hoa rơi có ý theo nước trôi, nhưng nước lại không có ý lưu luyến hoa ...

Hạ Hầu Lam chau mày nhưng không nói gì.

Cuồng hòa thượng nói tiếp:

- Người biết không, tính tình của La Sát phu nhân Bạch Như Băng năm xưa cũng giống như người trong tim của người bây giờ, cao ngạo không thể tả, bà ta cho rằng nam nhân trong thiên hạ chỉ đáng quỳ gối thần phục dưới chân bà ta, bà ta không tin là mình không làm gì được Hạ Hầu Nhất Tu. Thế là Hạ Hầu tiên bối tẩu bắc thì bà ta theo đến bắc. Dích thị bà ta có ý ngông nghênh mà Hạ Hầu tiên bối lại thủy chung khóa lòng như sắc thép ...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Xem như tiên sư đã thay tu mi nam tử trong thiên hạ trút giận !

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Đó là cách nhìn của người, còn theo hòa thượng ta thấy thì Hạ Hầu tiên bối không nên như vậy, nam nhân trong thiên hạ ai lại không thương hương tiếc ngọc ? Huống hồ là bậc thiên hương quốc sắc, vậy mà Hạ Hầu tiên bối vẫn lòng sắt dạ đá, không mảy may rung động, căn bản tựa như

Lão đổi giọng nói tiếp:

- Thí chủ, thực ra Hạ Hầu tiên bối không vô tình như vậy và cũng chẳng phải không mảy may động lòng, người biết tại sao lão lại đối xử Bạch Như Băng như vậy không ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, lão thử nói xem tại sao ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu thở dài, nói:

- Chuyện của một chữ “tình” thật quá tế nhị, đương thời Hạ Hầu tiên bối đã có một vị hồng nhan tri kỷ !

Hạ Hầu Lam xen vào:

- Là nghĩa mẫu của tại hạ chăng ?

- Không sai !

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Chính là Sài tiên bối, nhưng điều đó lại gây ra đại họa tày trời ...

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:

- Hòa thượng, nói vậy là sao ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Tục ngữ nói tình cảm nam nữ không yêu tất hận, cuối cùng Bạch Như Băng cũng tìm ra chân tướng sự việc, biết rõ nội tình. Chẳng những bà ta hận Hạ Hầu tiên bối thấu xương thấu cốt mà còn hận luôn cả Sài tiên bối. Dưới sự hổ thẹn và phần nộ bà ta quay sang yêu Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung, vì muốn báo thù Hạ Hầu tiên bối nên bà ta mê hoặc rồi xúi giục Kim Ngọc Dung làm cái chuyện bất nhân bất nghĩa với bằng hữu. Sau đó bà ta lại tự tay giết chết Kim Ngọc Dung và Sài tiên bối cùng một trai một gái con của Hạ Hầu tiên bối, bây giờ bà ta ...

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam dựng ngược lên, mục xạ thần uy, chàng nói:

- Hòa thượng, tại hạ rõ rồi, Bạch Như Băng này thật là tàn độc ...

Cuồng hòa thượng lắc đầu, thở dài nói:

- Miệng con rắn hà nằm, nọc con ong vò vẽ, hai món độc vừa vừa, bụng đàn bà có lẽ. Bạch Như Băng tuy dung mạo như hoa nhưng tâm địa còn độc hơn ong hơn rắn, bây giờ người đã hiểu toàn bộ rồi thì nên biết tại sao phàm là người có quan hệ với Hạ Hầu tiên bối là bị bà ta liệt vào hạng phải giết !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Hòa thượng, tại hạ hiểu rồi, chỉ có điều tại sao Kim Lăng Đồng gia cũng ...

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Năm xưa khi Hạ Hầu tiên bối và Sài tiên bối kết hợp thì Đồng Thiên Hạc là người mai mối, vì vậy nên Bạch Như Băng ...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Tại hạ rõ rồi, nhưng còn chuyện Đồng cô nương là thế nào ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Thí chủ người muốn nói tại sao Đồng Uyển Nhược trước đây là nữ nhi của Đồng Thiên Hạc, bây giờ lại biến thành ái nữ Bạch Tố Trinh của Bạch Như Băng phải không ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Đúng thế, hòa thượng !

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Thí chủ, đây lại là một đoạn ẩn tình không ai biết được ...

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Bạch Tố Trinh nguyên là con của Bạch Như Băng và Kim Ngọc Dung, sau khi Kim Ngọc Dung bị Bạch Như Băng tự tay giết hại thì cô ta bị bức phải đổi thành họ mẹ. Còn Đồng Thiên Hạc đích thị cũng có một nữ nhi là Đồng Uyển Nhược, chỉ có điều Đồng Uyển Nhược đã sớm bị Bạch Như Băng sát hại trong một lần dâng hương tại Kệ Minh Tự. Đồng Uyển Nhược sau này cũng chính là vị đến sông bạc cầu cứu người, tức là do Bạch Tố Trinh giả mạo ...

Hạ Hầu Lam buộc miệng nói:

- Tội nghiệt Bạch Như Băng thật là tày trời ...

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Hòa thượng, lẽ nào Đồng Thiên Hạc không nhận ra nữ nhi của mình là thật hay giả ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Cốt nhục tương thân, sớm hỏi tối han thì có lý nào không nhận ra ? Chỉ có điều hai mắt của Đồng Thiên Hạc đã mù từ nhiều năm trước, dù Đồng gia có nhiều gia nhân nhưng bọn gia nhân vẫn không bằng phụ mẫu thân sinh, hơn nữa Đồng Thiên Hạc cứ cho rằng cô ta là nữ nhi của mình nên bọn gia nhân không thể nghi ngờ, huống hồ còn có một tổng quản Mạc Tử Kinh bên cạnh !

Hạ Hầu Lam nói:

- Bạch Như Băng đã có dã tâm giết cả nhà Đồng Thiên Hạc thì hà tất phải ...

Cuồng hòa thượng ngắt lời, nói:

- Thí chủ, người lại hồ đồ rồi, Bạch Như Băng cũng biết trong nhà Đồng Thiên Hạc có giấu Ngọc Thiềm Thừ nên đương nhiên bà ta phải đoạt lấy Ngọc Thiềm Thừ trước, sau đó mới giết cả nhà Đồng gia !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Thật là một nữ nhân lợi hại, hòa thượng, còn nữa, Bạch Như Băng đã giết Tứ Đại Hộ Pháp của Lãnh Thiên Trì, thế sao Lãnh Thiên Trì lại ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Thí chủ lại càng hồ đồ, có phải bốn tên Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ, Tửu Quái đó chết dưới tay thí chủ không ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tất nhiên là không phải !

- Đúng vậy !

Cuồng hòa thượng nói:

- Vậy làm sao thí chủ người biết bốn tên đó là chết thật hay chết giả ?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Hòa thượng, lẽ nào là giả ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Đương nhiên là giả !

- Nhưng tại hạ tận mắt trông thấy.

- Thí chủ có xem xét kỹ không ?

- Điều này thì không !

- Quy Tức đại pháp lại bồi thêm chút huyết trên trán mỗi tên thì dễ dàng qua mặt thí chủ người thôi !

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng nói:

- Nói vậy, cái gọi là tâm thù của Tứ Đại Hộ Pháp ngày đó chỉ là ...

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Mục đích chẳng qua là dẫn dụ thí chủ người xuất đầu lộ diện thôi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng. Sao trước đó lão không nói ? Chuyện này vốn là do lão xui khiến tại hạ vướng vào mà !

Cuồng hòa thượng ngớ người, nhưng lão liền gượng cười, nói:

- Thí chủ, hòa thượng ta là người chứ không phải là thần thánh, trước khi sự việc xảy ra ta làm sao biết được ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười nói:

- Vậy làm thế nào lão biết được những chuyện này ?

- Toàn bộ là do ta nghe lén !

- Nghe lén Bạch Như Băng nói chẳng ?

- Không sai, Bạch Như Băng nói những chuyện này cho ái nữ của bà ta nghe, khéo một nỗi là hòa thượng ta ở bên kia vách nên nghe rõ ràng toàn bộ !

- Hòa thượng, như vậy xem ra Ngọc Thiềm Thừ đã rơi vào tay Bạch Như Băng rồi !

- Đương nhiên ! - Cuồng hòa thượng nói - Nếu không thì dựa vào đâu mà bà ta muốn giăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ ?

Hạ Hầu Lam trầm mặc một lúc rồi ngược mắt lên nói:

- Hòa thượng, có một chuyện tại hạ muốn hỏi lão ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Nói đi, hòa thượng ta không gì biết mà không nói !

Hạ Hầu Lam chỉ tay vào tay trái của Cuồng hòa thượng và hỏi:

- Tại hạ nhớ lão có chiếc vòng Thiết Tâm Mộc đã bất ly thân nhiều năm ...

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Đúng vậy, thế nào ?

Hạ Hầu Lam hỏi:

- Thế hiện giờ chiếc vòng Thiết Tâm Mộc của lão đâu ?

- Tặng cho người khác rồi, có gì không ?

- Không có gì, chẳng hay lão tặng cho ai vậy ?

- Tặng cho hòa thượng trụ trì Lôì Âm Tự ở Hoành Sơn, đó chính là vị cao tăng thế độ cho ta. Đây là chuyện sau khi người giả chết. Có gì không đúng chẳng ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

- Chẳng có gì không đúng, chỉ có điều, hòa thượng, tại hạ phát hiện một bộ xương người dính trên mặt đá bên dưới Hồng Trạch Hồ, trên tay trái bộ xương người đó cũng đeo chiếc vòng Thiết Tam Mộc độc nhất vô nhị trước đây của lão !

Cuồng hòa thượng trừng mắt nói:

- Cảm tưởng của người thế nào ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Tại hạ cho rằng người đó là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên !

Cuồng hòa thượng biến sắc, lão nói:

- Vậy Cuồng hòa thượng ta thì sao ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

- Tại hạ chỉ cho rằng Cuồng hòa thượng lão là giả mạo, nhưng tại hạ không biết là ai ?

- Đó là cách nghĩ lúc đầu của người ?

- Không sai !

- Thế còn bây giờ thì sao ?

- Bây giờ tự nhiên tại hạ cho rằng lão mới là Khoái Bán Thiên !

Đột nhiên Cuồng hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Người sai rồi, ta không phải là Khoái Bán Thiên !

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội hỏi:

- Vậy lão là ai ?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:

- Kim Ngọc Dung hoặc lam y lão nhân, người nói ta là ai cũng được !

Hạ Hầu Lam hiểu ra, chàng vội nói:

- Hòa thượng ...

- Đừng gọi ta là hòa thượng ! - Cuồng hòa thượng nộ khí nói - Hòa thượng ta đã chết rồi !

Hạ Hầu Lam thở dài, nói:

- Hòa thượng, lão không thể trách tại hạ nghĩ như vậy. Vả lại tại hạ nói là người khác giả mạo lão, và cũng chẳng nói bản thân lão thế nào cả, lão hà tất phải nóng giận như vậy ?

Cuồng hòa thượng trầm mặc không nói, đột nhiên lão chấp hai tay trước ngực và nhắm mắt niệm phật, thần sắc cực kỳ nghiêm túc !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Hòa thượng, lão đang làm gì vậy ?

Cuồng hòa thượng buông tay mở mắt và lạnh lùng nói:

- Ta không biết bá nhân nhưng bá nhân do ta mà chết, tội nghiệt của hòa thượng ta quá nặng, cầu phật tổ từ bi tha tội, thứ đến là niệm cho lão hòa thượng một đoạn kinh !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, lão cho rằng ...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:

- Tất nhiên là có người nhận lầm lão hòa thượng đó là ta !

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:

- Hòa thượng, lão cho rằng đó là ai ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Ngoài Bạch Như Băng ra thì hòa thượng ta nghĩ không ra còn có người nào khác !

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chuyển động. Song mục xạ thần uy, chàng nói:

- Xem ra Hạ Hầu Lam là một kẻ chẳng lành rồi !

Cuồng hòa thượng lạnh lùng nói:

- Còn một người nữa, ta nghe nói Tiểu Thúy Hồng cô nương đã chết rồi phải không ?

Trong lòng Hạ Hầu Lam chợt quặn lên nỗi đau xót, chàng gật đầu rồi thuật lại một lượt chuyện ở Thạch Gia đại viện !

Cuồng hòa thượng nghe xong thì buột miệng nói:

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai, thí chủ, người lại hại chết một người rồi !

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:

- Hòa thượng, vì vậy mới nói tại hạ là một kẻ chẳng lành.

- Thôi đi, thí chủ ! - Đột nhiên Cuồng hòa thượng bật cười rồi nói - Hòa thượng ta nói một câu công bằng nhé, họa khởi từ Hạ Hầu tiên bối, tội nên quy về một thân Bạch Như Băng, bọn hòa thượng ta là những kẻ vô tội bị hại, còn thí chủ người là kẻ đáng thương phải gánh chịu thay cho người khác, lời hết tại đây, chúng ta nên đi thôi !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Đi ? Hòa thượng đi đâu ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Hòa thượng ta không thể lôi người cùng đến Tây Thiên cực lạc, vì người là ma trong ma, chỉ xứng đi xuống âm Công Tôn Yến địa ngục thôi, còn bây giờ tự nhiên là thoát khỏi nơi này mà ra ngoài !

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Hòa thượng, lão có đường thoát và cách thoát chăng ?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Tất nhiên là có, bằng không thì hòa thượng ta đâu thể yên ổn ngồi đây nói chuyện với người ?

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói:

- Tại hạ đâu thấy chỗ nào ...

Cuồng hòa thượng mỉm cười cắt lời, nói:

- Lúc này người không bằng hòa thượng ta rồi, thí chủ, hòa thượng ta hỏi người nhé, nơi này là nơi nào ?

- Tất nhiên là Yển Tử Cơ !

- Còn cần người nói sao ? Ta muốn hỏi nơi chúng ta đang ngồi đây này !

- Cổ Động Thiên !

- Đúng vậy ! Nếu là Tử Động thì đâu ra chữ “Thiên” ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

- Hòa thượng, chớ kéo quàng kéo xiên, không thể lấy điều này giải thích chữ “Thiên” !

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- Hòa thượng ta tuy một bụng thật chó và rượu nhưng chỗ chứa bút nghiêng cũng không ít hơn người đâu, chữ “Thiên” ở đây phải theo cách giải thích của hòa thượng ta thôi !

Hạ Hầu Lam ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đỉnh là một chiếc đèn lồng, chàng nói:

- Vậy hòa thượng ở đâu là trời ?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- Thí chủ, trời ở chỗ sáng đó !

Trong đầu Hạ Hầu Lam thoáng hiện linh quang, chàng nói:

- Hòa thượng, lão nói chiếc đèn lồng này

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Trên đèn là “Thiên” của “Động Thiên” !

Hạ Hầu Lam còn định nói nữa nhưng Cuồng hòa thượng đã tung người lên và xuất thủ lấy chiếc đèn lồng xuống.

Một vệt sáng trắng theo thân Cuồng hòa thượng mà chiếu xuống mặt đất !

Trên đỉnh là một cửa động hình tròn, vừa đủ để một người chui qua !

Hạ Hầu Lam vui mừng khôn tả, chàng nói:

- Hòa thượng, sao lão không nói sớm ?

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và nói:

- Nếu có thể nói sớm thì hòa thượng ta có thể không nói sớm sao ?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Hòa thượng, tại sao không thể nói sớm ?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:

- Bây giờ người lại không bằng hòa thượng ta rồi, do người không để ý, còn hòa thượng ta một mực lưu tâm, hai mẹ con Bạch Như Băng tuy bỏ đi nhưng vẫn để lại thuộc hạ ở bên ngoài dám sát chúng ta, nếu hòa thượng ta nói ra thì sẽ bị bọn chúng đóng chết cửa ra duy nhất ngay tức khắc, lúc đó người và ta thật sự là không ra được rồi !

Hạ Hầu Lam lại hỏi:

- Hiện tại bọn chúng đã đi rồi chăng ?

- Vừa đi cách đây chừng một khắc !

- Hòa thượng, làm sao lão biết cửa ra này ?

- Nơi này không gió mà đèn tự nhiên động, lời của Bạch Như Băng nói trên đỉnh cũng thoang thoang lọt vào đây, thí chủ, lẽ nào chừng đó vẫn chưa đủ ?

- Rất đủ, hòa thượng ! - Đột nhiên Hạ Hầu Lam chấp tay xá dài rồi nói tiếp ! - Hòa thượng, người đã chết rồi thì thôi, người sống đang chờ cứu giúp, vì La gia và võ lâm thiên hạ, cùng một thân huyết thù của Hạ Hầu Lam này, xin lão nhận của tại hạ một lạy !

Cuồng hòa thượng không đề phòng chuyện này nên chẳng kịp né tránh, lão vung chân đạp tắt chiếc đèn lồng rồi tung người phóng lên, đồng thời miệng nói:

- Người muốn cho hòa thượng ta sống ít lại mấy năm chẳng, hòa thượng ta đi trước đây !

Lão thu người chui qua cửa động mà lên, lúc này trong động tối đen như mực !

Hạ Hầu Lam cũng không dám chậm trễ, chàng lập tức đề khí lao vút lên !

Cửa động này chỉ vừa một người chui qua, thân hình Cuồng hòa thượng vừa gầy vừa nhỏ nên chui qua dễ dàng, còn Hạ Hầu Lam tuy cũng chui qua được nhưng y phục bị rách toạc mấy chỗ !

Gió sông phảng phất thổi qua mặt, trăng lưỡi liềm trên đỉnh đầu, nơi hai người đang đứng chính là mặt sau Ngự Bi Đình trên Yến Tử Cơ, từ đây nhìn ra xa có thể thấy thấp thoáng một vài ánh đèn trong thành Kim Lăng.

Hạ Hầu Lam nhìn qua Cuồng hòa thượng rồi mỉm cười nói:

- Đi thôi, hòa thượng !

Cuồng hòa thượng hỏi lại:

- Đi đâu, thí chủ ?

- Tất nhiên là đi vào thành Kim Lăng !

- Muốn đi thì người đi một mình, hòa thượng ta không đi !

- Hòa thượng, tại sao lão lại không đi ?

- Hòa thượng ta còn có nơi khác để đi, chuyện khác để làm !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Hòa thượng, lão định đi đâu, làm gì ?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:

- Người chỉ biết giúp tha nhân, sao lại mau quên người trong tim mình thế ? Người đi cứu nguy cho La gia và võ lâm đồng đạo, hòa thượng ta thừa cơ đi giải cứu Thượng Quan cô nương, chúng ta chia nhau ra đi, ai làm việc nấy !

Bấy giờ Hạ Hầu Lam mới nghĩ đến Thượng Quang Phụng, chàng gượng cười nói:

- Hòa thượng nói rất phải, tại hạ xin đa tạ trước ...

Lời chưa dứt thì Cuồng hòa thượng đã cắt lời, nói:

- Vậy thì chuyện không nên chậm trễ, chậm trễ e rằng có biến, hòa thượng ta đi đây !

Nói đoạn, lão tung người lướt đi, thân hình khô gầy tựa như chiếc lá bay trong bầu trời đêm, thoáng chốc đã mất hút tung tích !

Hạ Hầu Lam nhìn theo và nói:

- Hòa thượng, tại hạ đợi lão ở La gia phía tây thành Kim Lăng !

-- o O o --